

ÎNȚELEPCIUNEA LUI SOLOMON

CAP I

Iubiți dreptatea, ceia ce judecați 1
 pământul; gândiți pentru Domnul 1
 cu bunătate, și cu prostime de 2
 inemă cercați pre El, Căci Să 2
 află celora ce nu ispiteșc pre El, 2
 și Să arată celor ce nu să necredințază Lui. 3
 Pentru că gândurile îndărătnice osebesc de 3
 la Dumnezeu și, ispitindu-se, putearea must- 3
 tră pre cei fără de minte. Pentru că la 4
 sufletul cel cu rău meștersug nu va intra 4
 înțelepciunea, nici va lăcui în trupul cel ce 5
 iaste plin de datoria păcatului. Pentru că 5
 Svîntul Duh al învățaturii fugi-va de vicle- 5
 sug și Să va scula de la gândurile ceale fără 5
 înțeleagere și Să va dovedi, viind strîmbă- 6
 tatea. Pentru că duh iubitoriu de oameni 6
 iaste înțelepciunea și nu va nevinovăți pre 6
 cel hulitoriu den buzele lui, pentru că rāni- 6
 chilor lui martur e Dumnezeu, și inemii lui 6
 socotitoriu adevărat, și limbii auzitoriu. 7
 Căci Duhul Domnului au împlut lumea și 7
 Cel ce ține toate are înțeleagere de glas. 7
 Pentru aceea, răspunzînd nedireapte, ni- 8
 mene nu va ascunde, nici va treace pre el, 8
 dovedindu-l dreptatea. Pentru că în sfa- 9
 turile celui necurat cercetare va fi, și auzul 9
 cuvintelor lui cătră Domnul va veni, spre 9
 dovedirea fărădelegilor lui. Căci ureachea 10
 rîvnirii ascultă toate, și gîlceava răpștirilor 10
 nu să ascunde. Păziți-vă dară de răpști- 11
 rea nefolositoare și de clevetituri vă cruțați 11
 limba, căci răspunsul pre ascuns deșărt nu 11
 va mearge și gura preamînțind omoară su- 12
 fletul. Nu rîvniți moartea întru rătăci- 12
 rea vieții voastre, nici trageți cătră voi peire 12
 cu faptele mîinilor voastre. Căci Dumne- 13
 zău moarte n-au făcut, nici să bucură spre 13
 pierzarea celor vii. Pentru că au zidit ca să 14
 fie toate, și mîntuite-s facerile lumii, și nu 14
 iaste întru eale iarbă de pierzare, nici iadu- 14
 lui împărăție pre pămînt. Pentru că direp- 15
 tatea fără de moarte iaste. Și păgînii cu 16
 mîinile și cu cuvintele l-au chemat pre el 16
 [iadul] priatin, socotind pre el s-au topit, și 16
 legătură au făcut cătră el, căci vreadnici 16
 sînt părții aceluia a fi.

CAP II

Intre că ziseră întru ei, și gîndind nu 1
 drept: „Puțină iaste și mîhnită via- 1
 ța noastră, și nu iaste leac în moar- 1
 tea omului, și nu s-au cunoscut

2 cel ce s-au întors de la iad. Căci deodată
ne-am făcut, și după aceasta vom fi ca cînd
n-am fost, căci fum iaste răsuflarea în nasu-
rile noastre, și cuvîntul—scînteia, întru por-
3 nirea inimii noastre, Care stingîndu-se,
cenușă se va aleage trupul, și duhul se va
4 răsipi ca un văzduh moale. Și numele
nostru se va uita cu vreme, și nimenea nu
va pomeni lucrurile noastre, și să va treace
viața noastră ca urma norului și ca negura
să va răsipi, gonindu-se de razele soarelui,
5 și de fierbințeala lui îngreindu-se. Pen-
tru că trecerea umbrii iaste vremea noas-
tră, și nu iaste înturnare săvîrșitului nostru,
căci s-au pecetluit și nimeni nu se întoarce.
6 Veniți dară, și să dobîndim den ceale ce-
bune, și să ne trebuiam cu zidirea ca cu tine-
reațele, degrabă. De vin de mult preț și
7 de miruri să ne săturăm și să nu ne treacă
8 pre noi floarea văzduhului. Să ne cunu-
năm cu flori de trandafir, pînă a nu să veș-
9 teji. Nimenilea dentru noi să nu fie fără
parte, de a noastră răsăfătare petutindinea
să lăsăm seamne de veselie, căci aceasta e
10 partea noastră și acesta e sortul. Să asu-
prim pre săracul drept, să nu cruțăm vădua,
nici de ale bătrînului cărunteațe de mulți
11 ani să ne rușinăm. Și fie noao vîrtutea
leagea dreptății, pentru că ce e slab fără
12 putere să dovedeaște. Și să vînăm pre
cel drept cu viclesug, căci de rea treabă
iaste noao, și să împoncișază lucrurilor
noastre, și împută noao păcatele legii, și
dovedeaște noao păcatele învățaturii noastre.
13 Să adevereză a avea conoștința a lui Dum-
nezău și fiu Domnului pre sine să numeaște.
14 Făcutu-s-au noao spre dovedea ca cugetelor
15 noastre; Greu iaste noao și văzîndu-să,
că neasămănată iaste cu ceialalți viața lui
16 și schimbate sînt cărările lui. Spre spur-
căciune ne-am socotit la el și să ferească de
căile noastre ca de necurății; fericeaște
ceale de apoi ale dreptilor și să semețească
17 a avea tată pe Dumnezău. Să vedem
de-i sînt cuvintele lui adevărate și să ispi-
18 tim cealea ce i se vor întîmpla lui. Pentru
că, de iaste dreptul fiul lui Dumnezău, va
ajutori lui și va izbăvi pre el den mîna celor
19 ce-i stau împotrivă. Cu sudalma și cu
certarea să-l cercăm pre el, ca să cunoaștem
blîndeățele lui și să ispitim suferirea răului
20 lui. Cu moarte grozavă să-l vinovățim
pre el, pentru că va fi lui socoteală den
21 cuvintele lui“. Aceastea au gîndit și
s-au rătăcit, pentru că i-au orbit pre ei
22 răutatea lor. Și n-au cunoscut tainele
lui Dumnezău, nici spre plata cuviinții
au nădejduit, nici au ales cinstea suflete-
23 lor celor curate. Căci Dumnezău au
zidit pre om spre nesticare, și chip fiin-

ții Sale au făcut pre el. Și cu zavistia 24
diavolului moartea au intrat în lume, și ispi-
tescu pre el cei ce sînt den partea lui.

CAP III

ară sufletele dreptilor sînt în mîna 1
lui Dumnezău și nu să va atinge 2
de eale muncă. Părutu-s-au întru 2
ochii celor fără de minte a muri,
și să socoti răutate ieșirea lor, 3
Și cea de a noi călătorie—zdrobire, iară ei 3
sîntu în pace; Că, de să vor și munci în 4
vedearea oamenilor, nădejdea lor iaste pli-
nă de nemurire. Și puține certîndu-se, 5
mari faceri de bine vor lua, căci Dumnezău
au ispitit pre ei și au aflat pre ei Luiș vread- 6
nici. Ca aurul în topitoare au ispitit pre 6
ei, și ca rodire de tot a jîrtvei i-au priimit
pre ei. Și în vremea socotinții lor vor 7
lumina și ca scînteile în trestie vor alerga.
Judeca-vor limbi și vor birui noroade, și va 8
împărăți lor Domnul, în veaci. Ceia ce 9
nădejduiescu pre El înțeleage-vor adevărul
și cei credincioși cu dragoste vor rămînea 9
lîngă El, căci har și milă e întru preacuvio-
șii Lui și socotință întru cei aleși ai Lui. 10
Iară cei necurați, precum au socotit, vor 10
avea certarea,—cei ce s-au lenovit de cătră
cel drept și de Domnul s-au depărtat. 11
Că cel ce defaimă înțelepciunea și învăță- 11
tura dosădit iaste, și deșartă e nădejdea
lor, și trudele nefolosite, și fără treabă 12
sînt lucrurile lor. Muierile lor—fără de 12
minte, și rai sînt fiii lor. Blestemată e 13
nașterea lor, că fericită e cea stearpă ce
iaste nepîngărită, care n-au conoscut pat 13
spre greșală; avea-va roadă la socotința
sufletelor. Și hadîmul care n-au făcut 14
cu mîna fărădeleage, nici au gîndit asupra
Domnului reale; pentru că să va da lui darul
credinții cel ales și sortu în besearca Dom- 15
nului mai cu poftă. Pentru că roada 15
bunelor trude cu bună cinste iaste și necă-
zută e rădăcina înțelepciunii. Și fiii prea- 16
curvarilor nesăvîrșiți vor fi și, den fără de
leage zăceare, sămînța să va stinge. Pen- 17
tru că, de să vor și face îndelungați de viață,
întru nimica să vor socoti și necinstite vor 17
fi la ceale de apoi bătrîneățele lor. Și, 18
săvai de pripă să vor săvîrși, n-au nădejde,
nici în ziua conoștinței mîngîiare, Pen- 19
tru că neamului nedirept reale-s săvîrșiturile.

CAP IV

ai bună e nefacerea de feciori, cu 1
bunătațe, pentru că nemurire 1
iaste întru pomenirea ei, căci și
lîngă Dumnezău să conoaște 2
bunătațe, și lîngă oameni. Și, 2
de față fiind, să asamănă ei și, ducîndu-se,
o poftesc; și în veac cununată fiind pre-
treace, biruind pe nevoința celor nepîn-
gărite biruințe. Iară mulțimea cea de 3

multă naștere a necuraților nu să va folosi; și, den răsăditurile copililor, nu va da rădăcina la adâncime, nici va face temeiul întărit.

4 Că, macară în stîlpări cătră vreamă va odrăsli, cu sminteală fiind covârșit, de vînt să va clăti și de sila vînturilor să va dezdădăcina. Împrejur să vor frînge ramurile nesăvîrșite, și roada lor—fără de treabă, necoaptă la mîncare, și la nimica iscusită,

6 Pentru că fiii cei ce fac somnurile ceale fără de lege mărturii sînt răutății asupra părinților, întru cercetarea lor. Și direptul, de va ajunge să să săvîrșască, întru

8 odihnă va fi, Pentru că bătrînețele sînt cinstite nu ceale de mulți ani, nici ceale ce cu numărul anilor s-au numărat, Ce înțelepciunea iaste la oameni căruntețele, și vîrsta bătrînețelor—viața cea nepîngărită.

10 Bineplăcut lui Dumnezău făcîndu-se, s-au îndrăgit și, trăind între păcătoș, s-au mutat,

11 S-au hrăpit, ca nu răutatea să primenească înțelepciunea lui sau vicleșugul să înșale sufletul lui; Pentru că mîhnirea răutății negreaște ceale bune și neînfrînarea poftelor izmenește gîndul cel nerău. Săvîrșindu-se preste puțin, au plinit ani îndelungați.

14 Pentru că plăcut era Domnului sufletul lui, pentru aceea au grăbit den mijlocul răutății. Iară năroadele văzînd și nu socotind, nici puind la cuget ca aceasta, căci har și milă iaste întru preacuvioșii Lui și socotință

16 întru cei aleși ai Lui. Și direptul, murind, va osîndi pre necurații cei ce trăiescu, și tinerețele, ceale ce săvîrșăscu degrabă,—bătrînețele nedireptului, ceale de mulți ani.

17 Pentru că vor vedea săvîrșitul înțeleptului, și nu vor socoti ce au svătuțit pentru el și spre ce l-au întemeiat pre el Domnul. Vedea-vor, și vor defăima, și pre ei Domnul va batjocuri; și vor fi după aceasta spre cădere necinstită și spre sudalmă, întru cei morți, în veac. Căci îi va rumpe în doao pre ei

20 fără de glas, cu fața în jos, și va clăti pre ei den temelie, și pînă la cea de apoi să vor înțeleni, și vor fi întru dureare, și pomenirea lor va peri. Veni-vor în cugetul greșalelor lor, fricoși, și vor mustra pre ei dempotrivă fărădelegile lor.

CAP V

1 **A**tuncea va sta cu îndrăznire multă direptul de cătră fața celor ce l-au necăjit pre el și celor ce hulescu trudele lui. Văzînd, să vor turbura cu frică groazneacă și să vor mira de minunata mîntuire; Zice-vor, întru ei căindu-se, și pentru îngustarea duhului vor suspina: „Acesta era pre carele aveam oare-

cînd spre rîsu și spre pildă de ocară. Noi, 4
cei fără de minte, viața lui am socotit nebulie și săvîrșitul lui necinstit. Cum s-au 5
socotit întru fiii lui Dumnezeu și întru svinți sorțul lui iaste! Rătăcit-am dară 6
den calea adevărului, și a direptății lumină n-au luminat noao, și soarele n-au răsărit noao. De cărările fărădelegii și ale pierzării ne-am împlut; și am umblat pustietăți neumblate, și calea Domnului n-am cunoscut. Ce ne-au folosit noao mîndria? Și 8
avuția cu semeție ce au folosit noao? Tre- 9
cut-au acealea toate ca umbra și ca o veaste ce aleargă pre aproape, Ca corabia carea 10
treace apa cu valuri, ai căriia treceri nu iaste de a-i afla urma, nici drumul și cărarea ei în valuri, Sau ca pasărea ce zboară în 11
văzduh, nemica nu să află semnu de călătorie Și, cu lovirea talpelor lovindu-se du- 12
hul ușoru și despîcîndu-se cu sila pornirii, mișcîndu-se arepile, să preumblă, și după aceasta nu s-au aflat semnul suirii într-însul, 13
Sau ca săgeata, săgetîndu la proașcă, taindu-se văzduhul, îndată la sine să topi, cît nu să știe trecerea ei, Așa și noi, născuți fiind, ne sfîrșim și niciun semnu de 14
bunătate nu avem a arăta, ce în răutatea noastră ne-am cheltuit“. Căci nădeajdea 15
necuratului, ca țărîna purtîndu-să de vînt și ca bruma de vifor gonindu-se, supțire, și ca fumul de vînt să răvârsă, și ca pomenirea unui oaspețu de o zi au trecut. Iară direp- 16
ții în veacu trăiescu, și întru Domnul e plata lor, și grija lor—lîngă Cel Înalt. Pen- 17
tru aceea vor lua împărăția bunei-cuviințe și stema frumșetii den mîna Domnului, căci cu direapta va acoperi pre ei și cu brațul va scuti pre ei. Lua-va înarmarea rîv- 18
nirea Lui și va înarma zidirea spre izbînda vrăjmașilor. Îmbrăca-va zăua direptatea 19
și va pune coifu judecata cea nefățarnică. Lua-va pavăță nebiruită curăția, și va ascuți 20
cea cumplită urgie spre sabie, și va da războiu împreună cu el lumea asupra celor fără de minte. Merge-vor bine nemerite 21
loviturile fulgerilor și ca dentr-un bun încordat arcu al norilor la țîntă vor sări. Și den mînie zvîrlitoare de pietri pline să 22
vor arunca grindinile. Scîrbi-se-va asupra 23
lor apa mării și rîurile vor neca cu năprăsnicie; sta-va împotriva lor Duhul puterii și ca viforul va vîntura pre ei. Și 24
va pustii tot pămîntul fărădeleagea, și facerea de rău va surpa scaunile putearnicilor.

CAP VI

CAP VII

1 **A**scultați dară, împărați, și înțelegeți,
 2 învățați judecătorii marginilor pământului! Băgați în urechi, cei
 3 ce biruiți mulțimea și sînteți semet pre gloatele limbilor: Căci s-au
 4 dat de la Domnul biruința voao și puternicia de la Cel Preaînălțat, Carele va cerceta
 5 faptele voastre și sfaturile va cerca. Căci, poslușnici fiind împărăției Lui, n-ați judecat
 6 drept, nici ați păzit leagea, nici după sfatul lui Dumnezeu ați mersu. Cu groază
 7 Și cu grabă va sta asupra voastră, căci judecată cumplită să face la cei ce-s mai
 8 presus; Pentru că cel mai micu iertat iaste milei, iară cei tari tare să vor certa. Pen-
 9 tru că nu Să va înfrunta de obraz Stăpînul tuturor, nici Să va rușina de mărire, căci,
 10 micu și mare, El au făcut; așijderea socoteaște mai nainte pentru toți. Iară celor
 11 tari vîrtoasă cercetare le stă asupră. Cătră voi, dară, o, tirani, sînt c vîrtele meale,
 12 pentru ca să învățați înțelepciunea și să nu scădeți. Pentru că, ceia ce au păzit
 13 cu cuviință ceale cuvioase, cuvioși vor fi, și cei ce să vor învăța aceastea, afla-vor răs-
 14 punsu. Poftiți dară cuvintele meale, pofțiți și vă veți învăța. Luminată și neves-
 15 tejită iaste înțelepciunea, și pre lesne să veade de cei ce o iubescu și să află de cei ce
 16 o caută pre ea. Ajunge pre cei ce o poftescu a să cunoaște ea, mai nainte. Cel
 17 ce au mîncat cătră ea nu va osteni, pentru că șazăindu lîngă porțile lui o va afla. Pen-
 18 tru că a cugeta de dînsa a gîndului plinire iaste, și cel ce va priveghia pentru ea, curîndu
 19 va fi fără de grijă. Căci, pre cei vreadnici ai ei, ea umblă împrejur de-i caută, și în că-
 20 rări să nălucește lor cu bun har, și cu toată socoteala să întimpină cu ei. Pentru că
 21 începătura ei iaste cea prea adevărată a învățaturii pohtă. Și grija învățaturii—
 22 dragostea, și dragostea e paza legilor ei. Și luarea aminte de legi—întemeierea nepu-
 23 trejiciunii, și neputrejiunea face a fi aproape de Dumnezău. Pohta dară înțelepciunii
 24 aduce la împărăție. De vă bucurați dară pre scaune și schiptre, tiranii năroadelor,
 25 cinstiți înțelepciunea, pentru ca în veac să împărățiți. Și ce iaste înțelepciunea și
 26 cum s-au făcut, spune-voiu voao. Și nu voui ascunde voao taine, ce de-nceputul
 27 facerii voui cerceta. Și voui pune la iveală cunoștința ei și nu voui treace adevă-
 28 rul. Nici iară cu zavistia cea topită voui umbla împreună, căci aceasta nu se va
 29 împreuna cu înțelepciunea. Și mulțimea înțelepților—mîntuirea lumii, și împăratul
 30 înțelept iaste bună întemeiere norodului. Cît voi vă învățați cu graiurile meale și vă
 31 veț folosi.

1 **A**înt dară și eu om muritoriu, aseamene cu toți, și de pămintean, den
 2 rodul celui dentiiu zidit. Și în pîntecele maicii s-au luat carne, de
 3 zeace luni, închegîndu-se în sînge, den sămîntă de bărbat și cu somnu de dul-
 4 ceață împreunîndu-se. Și eu făcîndu-mă, am tras cel de obște văzduh și preste cel
 5 aseamene pătimaș pămînt am căzut. Întîiul glas, cel aseamene cu toți tocma plîngînd;
 6 în scutece m-am hrănit și în griji. Că nici un împărat au avut altă începătură de naște-
 7 re, Ce una e întrarea tuturor în viață, și ieșirea e tocma. Pentru aceeaa rugatu-
 8 m-am, și minte mi s-au dat; chemat-am, și au venit mie duhul înțelepciunii. Mai
 9 ales-am pre ea decît schiptrele și scaunele. Și avuția nemică nu o am socotit întru
 10 asămănarea ei. Nici am potrivit cu ea piatră scumpă, căci tot aurul, întru vederea
 11 ei, năsip puținel; și ca tina să va socoti argintul înaintea ei. Mai mult decît sănătatea și
 12 frumuseațele am îndrăgit pre ea; și am ales pre ea în loc de lumină a o avea, că nestinsă
 13 e zarea cea dentr-însa. Și-m veniră toate ceale bune împreună cu ea și nenumărată
 14 avuție în mîinile ei. Și mă veseliiu preste toate, căci înțelepciunea povățuiaște pre
 15 eale; și nu știiam pre ea a fi născătoarea acestora. Și fără de vicleşug am învățat,
 16 și fără de zavistie dau și altuia den ce am luat, avuția ei nu ascunz. Pentru că ne-
 17 sfișită comoară iaste la oameni, cu care cei ce s-au trebuit spre Dumnezău au trimis
 18 prieteșug, pentru învățaturi, daruri întemeind. Mie îm deade Dumnezău a zice după
 19 gîndu-mi și a-m aduce aminte cu vrednicie de ceale ce să dau, că Acesta și înțelepciunii
 20 povățuitoriu iaste și înțelepților îndireptătoriu, Pentru că în mîna Lui—și noi, și
 21 cuvintele noastre, și toată mintea, și a lucrurilor știință. Pentru că Acesta mi-au
 22 dat conoștință adevărată celor ce sînt a ști, tocmirea lumii și lucrarea stihiiilor, Înce-
 23 pătura și sfișitul și mijlocul anilor, premeririle chipurilor și schimbările vremilor,
 24 crugurile anilor și punerea stealelor, Firile dobitoacelor și mîniile hiarălor, silele vîntu-
 25 rilor și gîndurile oamenilor, osebirile pomilor și tăriile rădăcinilor. Și cîte-s ascunse
 26 și ivite le-am conoșcut, pentru că înțelepciunea, meștera tuturor, m-au învățat.
 27 Pentru că iaste într-însa duh gîndit, sfînt, singur-născut, de multe părți, supțire,
 28 bine-pomit, fraged, nespurcat, arătat, nevătămat, iubitoriu de bunătate, ascuțit, neoprit,
 29 de bine făcătoriu, Iubitoriu de oameni, adevărit, întemeiat, fără de grije, întru-tot-putearnec, întru-tot-socotitoriu

și răzbătînd pren toate duhurile ceale gînditoare, curate, prea subțiri. Pentru că decît toată pornirea mai pornitoare e înțelepciunea, și pătrunde și încape pren toate, pentru curăția. Pentru că abur iaste puterii lui Dumnezeu și strecurătură cei limpede mării Atotțitoriului, pentru aceea nimica pîngărit nu se apucă de ea. Pentru că zare iaste luminii veacinice și oglindă fără de hulă a lucrării lui Dumnezeu și chip bunătății Lui. Și, una fiind, toate le poate, și rămîind întru sine, toate le înnoiaște și, după neamuri, la suflete curate muțindu-se, priateni lui Dumnezeu și proroci tocmeaște. Pentru că nimica nu iubeaște Dumnăzău, fără de numai pre cel ce cu înțelepciunea într-un loc lăcuiăște. Pentru că iaste aceasta mai bine-cuvioasă decît soarele și decît toată punerea stealelor; cu lumină alăturîndu-se, să află mai de frunte. Pentru că pre aceasta o așteaptă noaptea, iară înțelepciunii nu-i învinge răutatea.

CAP VIII

Si să tinde den margine pînă în margine, cu bună vîrtute, și ocîrmuiaște toate cu folos. Pre aceasta am iubit și am cercetat den tinereăștele mele, și am căutat să mi-o aduc mie nevastă, și ibovnic m-am făcut frumuseștelor ei. Blagorodnia măreaște, viețuirea lui Dumnezeu avînd, și Stăpînitoriul tuturor au îndrăgit pre ea. Pentru că învățatoare iaste științii lui Dumnezeu și alegătoare de lucrurile Lui. Iară de iaste avuția cîștigare poftită în viață, ce iaste mai bogat decît înțelepciunea ceaea carea lucrează toate? Iară de lucrează mintea, cine iaste meșter mai mult decît ea, den cîte sînt? Și de iubeaște neștine direptatea, trudele aceștiiia sînt bunătățile. Pentru că întregăciunea minții și înțelepția învață, direptatea și bărbăția, decît carele mai de folos nemică nu iaste în viața oamenilor. Iară deși pohteaște cineva a ști multe, știe ceale de-nceput și închipuiaște ceale viitoare, știe întorsurile cuvintelor și dezlegările cuvintelor celor întunecoase, seamne și minuni mai nainte cunoaște, și întîmplările vremilor și anilor. Ales-am dară pre aceasta să o aduc spre viețuire împreună, știind că va fi mie sveatnec celor buni și învățatură de griji și de mîhnire. Și să aibă, pentru dînsa, mărire în gloate și cinste lîngă cei bătrîni cel tînăr. Iute mă voi afla la judecată și întru vederea silnicilor minuna-mă-voi. Tăcînd, mă vor aștepta, și răspunzînd, vor lua aminte; și grăind mai mult, vor pune mîna preste gura lor. Avea-voiu, pentru ea, nemu-

rire, și pomenire veacinică celor după mine voi lăsa. Voiu ocîrmui noroade, și limbi să vor supune mie. Înfricoșa-se-vor, de mine auzînd, tiranii cei înfricoșați; la mulțime mă voi arăta bun și la războiu viteaz. Întrîndu în casa mea, mă voi odihni cu ea, Pentru că nu are amărîciune adunarea ei, nici durearea viețuirea ei, ce veselie și bucurie. Aceastea socotind întru mine și grijînd întru inema mea: Că iaste nemurire întru rudenia înțelepciunii, și în prieteșugul ei veselie bună, și în ostenealele mînilor ei avuție nesfîrșită, și întru petreacerea voroavei ei înțelepciune, și cinste la împreunarea cuvintelor ei. Împrejuram cercînd, pentru ca să o iau pre ea la mine. Și eram copil iscusit, și de suflet încă m-am întîmplat bun și, mai vîrtos, bun fiindu, venit-am la trup nepîngărit; Și cunoscîndu că nu voi fi într-alt chip răbdătoriu, de nu Dumnezeu va da,—și aceasta era a înțelepciunii: a ști al cui e darul—, mă rugaiu Domnului și mă umiliiu Lui și zîșu den toată inema mea:

CAP IX

Dumnezeul părinților și Doamne al milii Tale, Cela ce ai făcut toate cu cuvîntul Tău, Și cu înțelepciunea Ta ai meșterșugit pre om pentru ca să stăpînească zidirile ceale făcute de Tine Și să ocîrmuiască lumea cu curăție și cu direptate, și cu direptatea sufletului judecată să judece, Dă-m mie pre cea șazătoare alătura cu scaunile Tale înțelepciunea, și să nu mă izgonești den slugile Tale. Că eu robul Tău sînt și fiiul roabei Tale, slab om, și cu puțini ani, și mai puțin întru înțeleagerea judecății și a legilor. Că, măcară că va fi neștine desăvîrșit întru fiii oamenilor, cea de la Tine înțelepciune lipsind, întru nemică să va socoti. Tu pre mine înainte m-ai ales împărat nărodului Tău și judecătoriu fiilor Tăi și featelor. Zis-ai să zidești besearcă în muntele cel svînt al Tău, și în cetatea sălaşului Tău—jîrtăvnicu, asămănarea cortului celui svînt, care mai nainte ai gătit de-nceput. Și împreună cu Tine e înțelepciunea, ceaea ce știe faptele Tale și era de față cînd făceai lumea, și știind ce iaste plăcut înaintea ochilor Tăi și ce e drept întru poruncile Tale. Trimite-o pre ea dentru svintele ceriuri și de la scaunul mării Tale Trimite pre ea, ca, fiind cu mine, va osteni, și voi cunoaște ce e bine-plăcut lîngă Tine. Pentru că știe aceeaa toate, și va înțeleage, și mă va povățui întru lucrurile mele cu întregăciunea minții, și mă va păzi cu mărirea ei. Și vor fi priimite lucrurile mele

și voi judeca pre norodul Tău cu dreptate, și voi fi vreadnic scaunelor tătîne-mieu.

13 Pentru că, ce om va conoaște sfatul lui Dumnăzău? Sau cine-ș va aduce aminte ce va Dumnăzău? Că gândurile păminteanelor sînt fricoase, și greșite-s socotealele noastre. Pentru că putredul trup îngreiază sufletul și încarcă cel pămîntescul să-lasă gîndul cel cu multă grijă. Și abia închipuim ceale de pre pămînt și ceale den mîni le aflăm cu osteneală, iară ceale den ceriuri cine le-au cercat? Și sfatul Tău cine l-au conoscut, fără de numai Tu ai dat înțelepciunea și ai trimes Duhul Tău cel Sfînt den ceale înalte? Și așa s-au îndireptat cărările celor de pre pămînt, și ceale plăcute ale Tale s-au învățat oamenii, și cu înțelepciunea s-au mîntuit“.

CAP X

1 **A**ceasta pre cel dentîiu zidit părintele lumii, singur zidit fiind, l-au păzit. Și l-au scos pre el den cădearea sa și deade lui vîrtute a birui tuturor. Și depărtîndu-se de la ea, cel nedrept, cu urgia lui, cu mîniile ceale ucigătoare de frate au perit. Pentru carele, pre necatul pămînt iarăș au mîntuit înțelepciunea, pre lemnu prost pre cel dirept otcircuind. Aceasta și întru unirea răutății limbile turburîndu-se, află pre cel drept și-l feri pre el fără de prihană lui Dumnezău și pre ficiții fiului tarele păzi.

6 Aceasta pre cel drept, perind cei necurați, fugind l-au mîntuit [de] cel pogorît focul acelor 5 cetăți, Căroră, întru mărturia răutății, stătu pămîntul afumîndu-se, și la nesăvîrșite vremi rodind pomi, stînd stîlpul sării—mormîntul sufletului celui necredincios. Pentru că, trecînd alătura cu înțelepciunea, nu numai să vătămără a nu conoaște ceale bune, ce și nebunii au lăsat în viață pomenire, ca întru ceale ce au greșit nici a să ascunde să nu poată; Iară înțelepciunea, pre ceia ce au slujit ei, den trude i-au izbăvit. Aceasta, pre pribeagul urgiei fratelui, dirept l-au povățuit întru cărări dreapte; arătat-au lui împărăția lui Dumnezău și au dat lui conoașterea sfintelor, l-au sporit pre el întru osteneale și în mulți trudele lui. Întru lăcomia celor ce biruia pre el au stătu de față, și-l îmbogăți pre el. Păzitu-l-au pre el de vrăjmași, și de cei ce-l pîndia l-au întemeiat, și biruință vîrtoasă îi deade lui, pentru ca să conoască că mai tare decît toate iaste buna credință. Aceasta, vînzîndu-se cel dirept, nu-l părăsi, ce den păcat l-au mîntuit pre el. Pogorîtu-s-au cu el în groapă și în legături nu l-au lăsat pre el, pînă au a-

1 dus lui schiptrurile împărăției și stăpînirea celor ce-l tirăniia pre el; și mincenoș au arătat pre cei ce au hulit pre el, și deade lui mărire veacinică. Aceasta pre norodul 15 cel curat și sămînța fără de prihană au izbăvit de la limba celor ce necăjia. Întră 16 la sufletul robului Domnului și stătu împotriva împărăților groaznici, cu minuni și cu seamne. Deade preacuvioșilor plata trude- 17 lor lor, povățui pre ei în cale minunată și să făcu lor întru acoperemînt ziua și întru văpaie de steale noaptea. Trecutu-i-au 18 pre ei Marea Roșie și i-au petrecut pre ei pren apă multă. Iară pre vrăjmașii lor 19 îi necă și den adîncul cel fără de fund i-au fiert pre ei. Pentru aceea, direpții pră- 20 dară pre cei necurați și lăudară, Doamne, numele cel sfînt al Tău, și cea prea războinică mîna Ta lăudară toți deodată. Căci 21 înțelepciunea deșchise gura mușilor și limbile pruncilor le-au pus mari.

CAP XI

1 **S**pori faptele lor, cu mîna sfintului 1 proroc, Îmblară pustiul cel nelă- 2 cuit și în locuri neumblate întinse- 3 ră corturi. Stătură împotriva 3 vrăjmașilor și izbîndiră spre pizmaș. 4 Însetoșară, și chemară pre Tine, și să deade 4 lor apă den piatră colțurată și leacul seatei den piatră vîrtoasă. Pentru că, pren care 5 s-au muncit vrăjmașii lor, Pentru acestea 6 ei, lipsindu-să, au luat facerea de bine. Și 7 în loc de izvorul pururea curătoriului rîu, cu sînge mîntuitoriu turburîndu-să, Spre 8 dovedirea poruncii cei ucigătoare de prunci, ai dat lor de ajuns apă, fără de nădeajde, Arătînd, prin seatea de atuncea, cum pre 9 cei vrăjmași ai muncit. Căci, cînd s-au 10 ispitit, macară că cu mile să munciia, au cunoscut cum, cu urgie judecîndu-se, necurații să munciia. Pentru că pre aceștea, 11 ca un părinte muștrînd, i-ai ispitit, iară pre aceia, ca un năsilnic împărat vinuindu-i, i-ai cercat. Și fiind de față, și lipsind, tot 12 într-un chip să dosădiia. Pentru că îndoit 13 i-au luat pre ei mîhnirea și suspinul pomenirilor celor trecute. Căci cînd au auzit 14 pren ale lor certări bine făcîndu-li-se lor, simția de Domnul; Pentru că, pre Care 15 au rușinat mai nainte, lepădat fiind în izgonire, batjocurindu-L, la sfîrșitul întîmplărilor L-au lădat, nu aseamene cu cei direpți însetoșind ei. Și pentru gîndurile ceale neînțelegătoare ale sîmbătății 16 lor, întru carele rătăcindu-se cinstia tîrîtoarele ceale necuvîntătoare și jigani de nemică, ai trimis asupra lor mulțime de hără necuvîntătoare spre izbîndire, Ca să cunoască, că, cine pren care greșăște, pentru a-

18 cealea să ceartă. Pentru că n-ar fi lipsit
a toată puternica Ta mînă, care și lumea au
19 zidit den lucru fără de chip, a trimite asu-
pra lor mulțime de urși sau dîrji lei, Sau
noao-născute hiară necunoscute, pline de
mînie, sau foc suflătoriu suflînd răsufulare,
20 sau urlete vînturîndu-se de fum, sau groaz-
nice scînteii den ochi fulgerînd, Cărora
nu numai vătămarea ar putea să fărîme pre
ei, ce și vederea înpăimîntîndu-i să-i piarză.
21 Și afară dentru aceastea, cu un duh putea
să cază, gonindu-se ei de judecată și vîntu-
rîndu-se de vîntul puterii Tale; ce toate cu
măsură, și cu număr, și cumpănă le-ai rîn-
22 duit. Că Ție iaste a putea tare pururea,
și la tîria brațului Tău cine va sta împo-
23 trivă? Căci ca plecarea den cumpene
iaste toată lumea înaintea Ta și ca picătura
de roao cea de dimineață ce să pogoară pre
24 pămînt. Și miluiești pre toți, căci toate
le poți; și treci cu vederea greșalele oame-
25 nilor, spre pocăință, Pentru că iubești
ceale ce sînt, toate, și nemica nu Te scîr-
bești de ceale ce ai făcut; că de-ai fi urît,
26 n-ai fi făcut ceva. Și cum ar fi rămas ceva,
de nu ai fi vrut Tu? Sau, ceaea ce nu s-au
27 chemat de Tine, s-ar fi păzit? Și le cru-
țezi toate, căci ale Tale sînt, Stăpîne iubi-
toare de suflete!

CAP XII

1 **P**entru că cel nestricat al Tău Duh
2 iaste întru toate. Pentru aceea,
pre cei ce cad cîte puținel îi mustri
și, întru ceale ce greșesc, aducîndu-
le aminte, îi înveți ca, mîntuindu-se
de răutate, să crează întru Tine, Doamne.
3 Pentru că și pre cei vechi lăcuitori ai sfîntu-
4 lui Tău pămînt ai urît, Căci făcea lucruri
vrăjmășăști, de fărîmături, și jîrtve necu-
5 rate, și pre cei ucigători de fii, nemilostivi,
6 Și mîncarea mîncătorilor de droburile trupu-
rilor omenești și a sîngelui den mijlocul
7 dumnezăieștii Tale taine, Și pre domnii,
părinții sufletelor celor neajutorite, ai vrut
a piarde pre mîinile părinților noștri,
8 Ca vreadnică înstriinare să priimească fiilor
lui Dumnezău pămîntul carele e lîngă Tine
mai cinstit de toate, Ce și acestora ca
unor oameni ai iertat, și ai trimis înainte
alergătorii taberii Tale—viespi, ca pre ei
9 cîte puțin să-i piarză de tot; Nu nepu-
tincios fiindu la rînduiala războiului să dai
supuși pre cei necurați direpților, sau cu
hiară groaznice, au cu cuvînt cumplit deo-
10 dată să-i surpi, Ce, judecînd cîte puți-
neale, dai locu de pocăință, nu neștiindu
că rea e nașterea lor și înlăuntru răsădită
răutatea lor și cum că nu să va premeni
11 gîndul lor în veacu, Pentru că era sămîntă
blestemată de-nceput; nici, temîndu-Te de

cineva, le dai lor slobozenie pentru ceale ce
greșiia, Că cine va grăi: Ce ai făcut? Sau 12
cine va sta împotrivă judecății Tale, au cine
va pîrî pre Tine asupra limbilor celor perite,
care le-ai făcut Tu? Sau cine-Ți va veni Ție
la așăzare izbînditoriu asupra oamenilor
celor nedirepți? Pentru că nici dumnezeu 13
iaste afară den Tine, căruia iaste grije
pentru toate, pentru ca să arăți că nu cu
strîmbătate ai judecat, Nici împărat au 14
tiran va putea să caute cu ochii împotriva
Ta, pentru ceale ce ai certat, Ce, drept 15
fiindu, cu direptate toate le otcîrmuiești,
Pentru striin lucru socotind puterii Tale a 16
osîndi pre cel ce nu e datoriu a să munci;
că vîrtutea Ta începătura direptății iaste
și faci a stăpîni Tu toate și a cruța pre toți.
Vîrtute arăți neîncrîzîndu-Te pre săvîrși- 17
rea puterii, și întru cei ce știu dîrjirea dove-
dești. Și Tu, stăpînind puterea, cu blîn- 18
deate judeci și cu multă cruțare otcîrmu-
iești pre noi, pentru că iaste la Tine, cîndu
vei vrea, să poți. Și ai învățat norodul 19
Tău, pre lucrure ca aceastea, că trebuie
direptul a fi iubitoriu de oameni, și cu bună
nădeajde ai făcut pre fiii Tăi, că dai spre
păcate pocăință. Pentru că, de vreme ce 20
pre vrăjmașii fiilor Tăi, și cei ce sînt datori
de morte, cu atîta rugă și umilință i-ai
certat, dîndu ani și loc pre carele se vor
mîntui de răutate, Cu cîtă cercetare ai 21
ales pre fiii Tăi, la ai căroră părinți jură-
mînturi și tocmeale ai dat, de bune făgădu-
ințe? Deci, certînd pre noi, pre vrăjmașii 22
noștri de zeaci mii de ori îi baș, ca să avem
grije de bunătatea Ta, judecîndu; iară noi,
judecîndu-ne, așteptăm milă. Pentru 23
aceaea și pre ceia ce au trăit întru nebunia
vieții cu strîmbătate, prenr-ale lor uriciuni
i-ai muncit. Pentru că de căile rătăcirii 24
mai departe au rătăcit, dumnezei socotindu
ceale ce și în dobitoacele vrăjmașilor sînt
necinstite, ca pruncii cei fără de minte min-
țînd, Pentru aceaea ca unor copii nesocotiți 25
judecata spre batgiocură ai trimis. Iară cei 26
ce nu s-au muștrat cu jucările certării, vread-
neca lui Dumnezău judecată vor ispiti, pen-
tru că pre ceale ce pătimia ei, să scîrbiia.
Spre aceștea, carii îi socotia dumnezăi, 27
întru ei certîndu-se vîzîndu, pre Cel ce de
mult să lepăda a-L ști L-au conoscut Dum-
nezău adevărat; pentru aceaea și săvîrșitul
osîndei asupra lor au venit.

CAP XIII

1 **P**entru că deșărți sînt toți oamenii den
fire, la carii era de față neconoaște-
rea de Dumnezău, și den bunătățile
ceale ce să vădu n-au putut să știe
pre Cela ce iaste, nici, la lucruri

CAP XIV

luîndu aminte, au conosciut pre meşteri.
 2 Ce sau foc, au vînt, au pripealnic văzduh,
 au crugul stealelor, au silnică apă, au lumină-
 3 au socotit, De carele, de se bucura de
 frumuseaţele, dumnezei îi socotiia; cunoască
 cu cît mai bun decît acesteia iaste Stăpîni-
 4 museaşelor au zidit pre eale. Iară de să
 minunează de puteare şi de facere, gîndeas-
 5 pre eale. Pentru că, den mărimea frumu-
 seaşelor şi a ziditurilor, după socoteală,
 6 Făcătoriu lor Să veade. Iară încăş spre
 acesteia iaste puţină hulă, pentru că şi ei
 7 vrînd să-L afle. Că, în faptele Lui ames-
 tecîndu-se, cercetează şi să supun vederii,
 8 căci bune-s cealea ce să vădu. Şi iarăş
 9 nici ei sînt de iertat, Pentru că, de-au
 putut atîta a şti ca să poată a socoti veacul,
 pre al acestora Stăpînitoriu cum nu mai cu-
 10 rîndu L-au aflat? Ce dosădite-s şi întru
 morţi nădejdiile lor, carii au numit dumne-
 zei faptele mînilor omeneşti, aur şi argint,
 chibzuiala meşterşugului, şi închipuiri de
 vite, sau piatră fără de treabă, lucru de
 11 mînă de-nceput. Iară de şi vreun tăietoriu
 de păduri, meşter de lemn, să pomî
 tăind un copac, cură cu bună învăţatură
 toată coaja lui şi, meşterşugind cu bună-
 12 slujba vieţii; Şi lepădăturile lucrului,
 spre gătirea hraniî cheltuindu, s-au săturat;
 13 Şi rămăşiţa dentr-însele la nemică nu e de
 folos, lemn strîmbu şi cu ramuri fiind răsă-
 dit, luînd l-au săpat cu nevoinţa zăbăvii
 lui şi cu ştiinţa înțelegerii l-au tipărit pre
 14 el, închipui pre el cu chipul omului, Au
 cu oarecare vită proastă au asămănat pre el,
 ungîndu-l cu minău şi chinovariu ruşindu
 faţa lui, şi toată pata cea dentru el ungînd
 15 peste tot, Şi făcînd la el vreadnecă lă-
 cuinţă lui, în păreate l-au pus pre el, întă-
 16 rîndu-l cu fier. Însă, pentru ca să nu cază,
 au socotit mai nainte pentru el, ştiind că
 nu poate lui şă-ş ajute, pentru că iaste chip
 17 şi-i trebuiaşte ajutoriu. Iară pentru ago-
 nesitele şi nuntele lui, şi de fii rugîndu-se,
 nu să ruşinează, cu cel fără de suflet voro-
 18 vind. Şi pentru sănătate pre cel neputin-
 cios cheamă, şi pentru viaţă pre cel mort
 roagă, şi pentru ajutoriu pre cel mai de
 19 nemică, Şi pentru călătorie pre cela
 ce nici a sta poate; şi pentru venit şi pentru
 lucru şi a mînilor nemereală, de la cel nepu-
 tincios den mîni puţinţă ceare.

ergînd iară neştine pre apă şi vrînd
 să călătorească pren sălbateci va-
 luri, decît vasul cela ce-l poartă
 pre el mai putredu lemnu roagă.
 Pentru că pre acela pohta agone-
 2 sitelor l-au socotit şi meştera înţelepciune
 l-au meşterşugit; Aceasta, Părinte, a Ta
 3 pronie otcîrmuiaşte, căci ai dat în mare
 cale şi în valuri cărare negreşită, Arătînd
 4 că poţi den tot a mîntui, ca şi, fără de meş-
 terşug de va întra neştine, Şi vei ca nu
 5 cu zăbavă să fie lucrurile înţelepciunii Tale,
 pentru aceaea şi la un mai mic lemnu îş
 6 credu oamenii sufletele şi, trecînd furtuna
 cu plută, au scăpat. Pentru că şi la început,
 perind cei mîndri uriaşi, nădeajdea lumii
 7 pre plută scăpînd, au lăsat veacului sămînţa
 facerei, cu a Ta mînă otcîrmuindu-se. Pen-
 8 tru că bine s-au cuvîntat lemnul, pren carele
 să face dreptate, Iară cel făcut de mînă,
 9 blestemat iaste acela, şi cel ce au făcut pre
 el, căci el lucra, iară putreziciunea dumnezeu
 10 să numi. Pentru că tocma urîte-s la Dum-
 nezău, şi cel ce păgîneşte, şi păgînatatea
 lui. Pentru că cel ce s-au făcut cu cel ce
 11 au făcut să vor munci. Pentru aceaea şi
 întru chipurile limbilor socoteală va fi, căci
 întru zidirea lui Dumnezău spre uriciune
 s-au făcut şi spre piadeci sufletelor oameni-
 12 lor şi spre laţu picioarelor celor fără de
 minte. Pentru că începătura curviei iaste
 socoteala chipurilor, şi aflările lor—strică-
 13 ciune vieţii. Pentru că nici era de-nceput,
 14 nici în veacu va fi. Pentru că deşarta mă-
 rire a oamenilor au întrat în lume, şi pentru
 aceaea pre scurt al lor sfîrşit s-au socotit.
 15 Pentru că, cu fără de vreamă jăli dosădindu-
 se tatăl fiiului celui ce degrabă s-au luat, chip
 făcînd, pre acel de atuncea mortu om, acum
 ca pre un dumnezău l-au cinstit şi au dat
 16 celor supuşi taine şi praznice. După
 aceaea, în vreamă ţiindu-se acel necurat
 obiceiiu, ca o leage s-au păzit, şi cu ale ti-
 17 ranilor porunci să cinstiia ceale săpate.
 Pre carei, cu vederea neputîndu să-i cins-
 tească oamenii, căci lăcuia departe, chipul
 cel de departe tipărîndu-l, au făcut un arătat
 chipu al împăratului celui ce să cinstiia, ca
 18 pre cel ce nu e de faţă, ca cînd ar fi de
 faţă să-l amăgească, pren sîrguială. Şi spre
 19 tinderea credinţii, mîndria meşterului şi pre
 cei ce nu cunosc au îndemnat. Pentru că,
 vrînd el adecă să placă celui ce biruiaşte,
 au silit cu meşterşugul ca să facă asămă-
 20 narea precum ar fi mai bine. Iară mul-
 ţimea, trăgîndu-se pentru iscusitura lucru-
 lui, pre cel cu puţin mai nainte cinstit om,
 acum închinăciune au socotit. Şi aceasta 21

s-au făcut vieții spre vicleșugu, căci la primejdie sau la o tiranie slujindu oamenii, numele cei neîmpreunat l-au pus la pietri și la leamne. Și apoi nu fu destul a să înșăla asupra conoștinții lui Dumnezeu, ce și întru mare luptă a necunoștinții trăind, atîta reale pace le numescu. Că au jîrtve de omorîri de fii, sau taine ascunse, sau nebu-nești dentr-alte obiceiaie beție făcîndu. Nici viețile, nici nunțile le mai păzescu curate, ce unul pre altul ficlenindu-l, îl omoară sau, amăgîndu-l, face durearea. Și toate amestecate sînt, sînge și uciderea, furțișagul și vicleșugul, stricăciunea, necredința, turburarea, jurămîntul strîmbu, gîlceavă de bunătați, Nepomenire de har, a sufletelor pîngăriciune, a nașterii premenire, a nuntelor netocmire, preacurvie și necurăție. Pentru că, închinăciunea celor nenumite chipuri, a tot răul începătură, și pricină, și sfîrșit iaste. Pentru că, au veselindu-se nebunescu, au prorocescu mincinoase, au trăiescu cu strîmbătate, au călcă jurămîntul curînd. Pentru că, nădejduindu la idoli cei fără suflet, rău jurîndu-se, a avea strîmbătate nu primescu. Și amîndoao ceale direapte pre dînșii vor certa, căci rău au gîndit pentru Dumnezeu, luînd aminte la chipuri fără direptate, și au jurat cu vicleșugu, nebăgînd în samă curăția. Pentru că nu putearea celor ce jură, ce a celor ce greșăscu judecată ceartă pururea călcarea nedirepților.

CAP XV

Lară Tu, Dumnezeuul nostru, bun ești și drept, îndelungu-răbdătoriu și cu milă otcîrmuind toate. Pentru că, de vom și greși, ai Tăi sîntem, știind tăria Ta, și nu vom greși, știindu că ai Tăi ne-am socotit. Pentru că a ști pre Tine întreagă direptate iaste, și a ști tăria Ta—rădăcina nemuririi. Că nici ne-au înșălat pre noi a oamenilor cea cu rău meșterșug socoteală, nici a celor scriitori de umbră trudă fără de roadă, chip întinat cu schimbate feațe, A căroră vedeare la cei fără de minte spre ocară vine și pofteaște a mortului chipu, vedeare fără de suflare. Iubitorii de reale—și vreadnici de nădejdi ca aceastea, și ceia ce facu și ceia ce poftescu, și cei ce să închină. Pentru că și olariul, moale pămînt călcînd, cu trudă zideaște, spre slujba noastră fieștecare; ce dentr-acel lut au zidit și ceale ale celor curate lucruri vase de slujbă, și ceale dempotrivă, toate aseamene; și dentr-aceastea amîndoao, care iaste trebuința fieștecăruia judecătoriu e lucrătoriu de lut. Și cel rău ostenitoriu face dumnezău deșărt dentr-acelaș lut care-

le, mai nainte cu puțin, den pămînt născîndu-se, după puțin merge de unde s-au luat, a sufletului cerșîndu-se datorie. Ce iaste la el grijă nu căci va să ostenească, nici căci scurtă viață are, ce să razimă la lucrătorii de aur și la zlătari, și ziditorilor de aramă urmează, și mărire socoteaște căci face ceale spurcate. Cenușă e inima lui, și decît pămîntul mai proastă e nădeajdea lui, și decît lutul mai necinstită e viața lui, Căci n-au conoscut pre Cel ce au zidit pre el și pre Cel ce au suflat lui suflet lucrătoriu și Cel ce au suflat duh de viață, Ce socotiră jucăreaie a fi viața noastră, și traiul zbor cu dobîndă, pentru că trebuie, zice, orideunde, macară den rău, a agonisi. Pentru că acesta decît toți mai mult știe că greșaste, den lucru de pămînt vase pre lesne frînte și săpate zidind. Ce toți sînt mai nebuni și ticăloș mai mult decît sufletul pruncului, vrăjmașii norodului Tău, asuprîndu-l pre el. Pentru că și toate chipurile limbilor le-au socotit dumnăzai, la carii nici folosul ochilor iaste spre vedeare, nici nasurile spre tragere de văzduh, nici urechi a auzi, nici deagețele mînilor spre pipăire, și picioarele lor—zăbavnice spre încălecare. Pentru că om au făcut pre ei, și cel ce e împrumutat de duh au zidit pre ei, că nici un om poate să facă dumnezău aseamene lui, Ce, muritoriu fiind, mort face, cu mîni fără de leage, că mai bun iaste el decît închinăciunile lui ceale ce au trăit el, iară acealea niciodinioară. Și la dobitoacele ceale mai urîte să închină, că, alăturîndu-se cu nebunia, decît cealealalte sînt mai reale. Nici sînt bune cît a să pofti ca vedearea vitelor, și au fugit și de a lui Dumnezeu laudă și de blagoslovenia Lui.

CAP XVI

Pentru aceea dară, într-un chip s-au muncit vredniceaște și pren mulțimea jîganiilor s-au căznit. Pentru care caznă, bine făcînd norodului Tău, spre pofta rîvnii, striină gustare hrană ai gătit prepelițe. Ca aceeaa poftind hrană, pentru urîta grozăvie a celor trimise, și cea de treabă poftă să urască; iară aceștea, preste puțin lipsiți făcîndu-se, și de striina gustare vor fi părtaș. Că să cădea celora ce tirănesc nemîntuită lipsă a le veni, și acestora numai să li se arate cum vrăjmașii lor să căznii; Pentru că, și cînd au venit lor groznica mînie a jîganiilor și cu mușcările acelor strîmbi șărpi să strica, Nu pînă la săvîrșit au rămas urgia Ta, ce spre dojană, spre puțin s-au turburat, avînd sveatnec mîntuirei spre pomenirea poruncii legii Tale; Pentru că cel ce s-au întors, nu

8 pentru ceaea ce să vedea să mîntuia, ce pen-
 9 tru Tine, Cel al tuturor Mîntuitoriu. Și
 10 cu aceasta ai plecat pre vrăjmașii noștri, că
 11 Tu ești Cel ce izbăvești den tot răul. Că
 12 pre aceia, ale lăcustelor și ale muștelor
 13 mușcări i-au omorît, și nu s-au aflat leac
 14 sufletului lor, căci vreadnici era de unele ca
 15 aceste a să certa. Iară pre fiii Tăi nici
 16 dinții otrăviților bălauri i-au biruit, pentru
 17 că mila Ta în preajmă trecu și vindecă pre
 18 ei, Pentru că spre pomenirea cuvintelor
 19 Tale să împungea și iute să mîntuia, ca nu,
 20 întru adîncă uitare căzînd, neucroțiți vor
 21 fi de cătră a Ta bună-facere. Pentru că
 22 nici iarbă, nici unsoare i-au vindecat pre ei,
 23 ce al Tău, Doamne, cuvînt, cel ce toate le
 24 vindecă. Pentru că Tu a vieții și a mor-
 25 ții biruință ai, și pogori la porțile iadului și
 26 sui. Și omul ucide cu răutatea lui și, ie-
 27 șînd duhul, nu se întoarce, nici mai întoarnă
 28 sufletul carele s-au luat. Iară de mîna Ta
 29 a fugi preste puțință iaste. Pentru că pă-
 30 gîinii, lepădîndu-se a Te ști pre Tine, cu vir-
 31 tutea brațului Tău s-au bătut, cu ploi
 32 streine, și cu grindine, și cu ploi gonindu-se
 33 neîncetat, și cu foc topindu-se. Pentru că,
 34 cea mai minunată: în apa ceaea ce toate le
 35 stinge, mai mult isprăviia focul, pentru că
 36 ajutoare iaste lumea dreptăților. Că,
 37 cîteodată să îmblînzia para focului, ca să
 38 nu mistuiască ceale deasupra necuraților
 39 trimise vite, ce ei, văzînd, să caute că cu a
 40 lui Dumnezeu judecată să gonesc. Iară
 41 cîteodată, și între mijlocul apei mai mult
 42 decît putearea focului arde, ca să strice
 43 roadele pămîntului celui nedirept. Pen-
 44 tru care, cu hrană îngerească ai hrănit pre
 45 norodul Tău, și pîne gata ai trimis lor den
 46 ceriu, fără osteneală, avînd toată dulceața
 47 și spre toată plăcuta gustare. Pentru că
 48 statul Tău, dulceața Ta cătră fii au arătat,
 49 iară spre pohta celui ce o mînca, slujînd
 50 cine spre ce vrea, să premenia. Și zăpa-
 51 da și gheața răbda focul și nu să topia, ca
 52 să conoască că pre ale vrăjmașilor roade
 53 au stricat focul, arzînd în grindină și în ploi
 54 strălucind; Și acesta iarăș, focul, ca să
 55 să hrănească dreptii, ș-au uitat putearea
 56 lui, Pentru că zidirea Ție, Celuia ce o ai
 57 făcut, slujînd, să tînde spre muncă asupra
 58 celor nedirepți, și slobozește spre facere
 59 de bine pentru ceia ce la Tine nădejuiesc.
 60 Pentru aceaea și atuncea, spre toate mutî-
 61 ndu-se, la cel de toate hrănitoriu al Tău daru
 62 slujește, cătră vrearea celor ce să roagă,
 63 Pentru ca să înveațe fiii Tăi, pre carii ai
 64 iubit, Doamne, că nu facerile roadelor
 65 hrănesc pre om, ce graiul Tău pre cei ce cred
 66 Ție îi ferește. Că cel ce de foc nu să stri-
 67 că, fieștecum de nemică, de rază a soarelui,

încălzindu-se, să topia. Pentru ca cunos- 28
 cut să fie că trebuie a ajunge soarele spre
 mulțimita Ta și cătră răsăritul luminii să
 să roage Ție. Pentru că nădeajdea celui 29
 nemulțămitoriu ca o brumă de iarnă să va
 topi și va cură ca o apă de nici o treabă.

CAP XVII

1 entru că mari sînt judecățile Tale
 2 și cu nevoie povestite, pentru
 3 aceaea sufletele ceale necertate
 4 s-au rătăcit; Pentru că, soco-
 5 tind să asuprească limbă sfîntă,
 6 cei fără de leage—legații întunearecului,
 7 carei și nopții cei lungi s-au legat, închizî-
 8 ndu-se cu acoperămînturi—pribeagi zăcea
 9 cei veacinice mai nainte-conoștințe. Pen-
 10 tru că, gîndind a amăgi pren ceale ascunse
 11 păcate, cu neluminos al uitării acoperemînt
 12 s-au răsipit, înspăimîndu-se cu groază, și cu
 13 năluciri turburîndu-se. Pentru că nici fun-
 14 dul cel ascuns ce ținea pre ei îi păziia fără
 15 frică, ce sunete dărîmînd pre ei, împrejur
 16 răsuna, și năluciri posomorîte la obrazele
 17 ceale fără de rîs să ivia. Și nici o puteare a
 18 focului biruia să lumineaze, nici ale stealelor
 19 strălucitele văpăi îngăduia a lumina pre ză-
 20 bavnică aceaea noapte, Ce să vedea la ei nu-
 21 mai foc grabnic, plin de frică, și, spărindu-se
 22 de acea vedea ce nu să vedea, socotia mai
 23 reale ceale ce să văd. Și batjocurile meș-
 24 teșugului vrăjitoresc zăcea, și simeției cei
 25 preste înțelepciune era mustrare cu bat-
 26 jocură. Pentru că ceia ce să făgăduiesc
 27 a goni înfricoșările și turburările sufletului
 28 bolnav, aceștea teamere plină de rîs boliia.
 29 Pentru că, de nu-i înfricoșă pre ei nemică
 30 lucru turburătoriu, cu a jiganiilor treacere
 31 și cu șuierăturile celor tîrîtoare fiind buh-
 32 niți, peria plini de frică, și de cel de necăi-
 33 rea fugit văzduh să lepăda a-l vedea. Pen-
 34 tru că fricos lucru e cînd singurăș răutatea
 35 mărturisăște, vinuindu-se; Și pururea
 36 au luat ceale reale, țîindu-se cu știința,
 37 Pentru că nemică nu iaste frica, fără de nu-
 38 mai dare celor den cuget ajutoriri. Și,
 39 înlăuntru fiind, mai mică e așteptarea, mai
 40 mult socoteaște necunoștința vinii ceia ce
 41 dă munca. Iară aceia carii în cea neputin-
 42 cioasă adevărată noapte, care și den fundu-
 43 rile neputinciosului iadu au venit tot acelaș
 44 somnu dormindu, De o parte cu minu-
 45 nele nălucirelor să gonii, și de altă parte
 46 cu a sufletului dare să slăbiia, pentru că
 47 fără de veaste lor și fără de nădeaje frică
 48 le-au venit. Și după aceasta oricarele
 49 era acolo, căzînd să păziia la cea fără
 50 de fier temniță închizîndu-se. Că au plu-
 51 gariu de era neștine, au păstoriu, sau den
 52 cei de la pustiire lucrători de trude, apucî-
 53 ndu-se mai nainte de cea cu greu suferință,
 54 nevoie aștepta, Pentru că cu un lanțu
 55 de-ntunearec toți s-au legat. Ori duh 19

8 pentru ceaea ce să vedea să mîntuia, ce pen-
 9 tru Tine, Cel al tuturor Mîntuitoriu. Și
 10 cu aceasta ai plecat pre vrăjmașii noștri, că
 11 Tu ești Cel ce izbăvești den tot răul. Că
 12 pre aceia, ale lăcustelor și ale muștelor
 13 mușcări i-au omorît, și nu s-au aflat leac
 14 sufletului lor, căci vreadnici era de unele ca
 15 aceste a să certa. Iară pre fiii Tăi nici
 16 dinții otrăviților bălauri i-au biruit, pentru
 17 că mila Ta în preajmă trecu și vindecă pre
 18 ei, Pentru că spre pomenirea cuvintelor
 19 Tale să împungea și iute să mîntuia, ca nu,
 20 întru adîncă uitare căzînd, neucroțiți vor
 21 fi de cătră a Ta bună-facere. Pentru că
 22 nici iarbă, nici unsoare i-au vindecat pre ei,
 23 ce al Tău, Doamne, cuvînt, cel ce toate le
 24 vindecă. Pentru că Tu a vieții și a mor-
 25 ții biruință ai, și pogori la porțile iadului și
 26 sui. Și omul ucide cu răutatea lui și, ie-
 27 șînd duhul, nu se întoarce, nici mai întoarnă
 28 sufletul carele s-au luat. Iară de mîna Ta
 29 a fugi preste puțință iaste. Pentru că pă-
 30 gîinii, lepădîndu-se a Te ști pre Tine, cu vîr-
 31 tutea brațului Tău s-au bătut, cu ploie
 32 streine, și cu grindine, și cu ploie gonindu-se
 33 neîncetat, și cu foc topindu-se. Pentru că,
 34 cea mai minunată: în apa ceaea ce toate le
 35 stinge, mai mult isprăviia focul, pentru că
 36 ajutoare iaste lumea dreptăților. Că,
 37 cîteodată să îmblînzii para focului, ca să
 38 nu mistuiască ceale deasupra necuraților
 39 trimise vite, ce ei, văzînd, să caute că cu a
 40 lui Dumnezeu judecată să gonesc. Iară
 41 cîteodată, și între mijlocul apei mai mult
 42 decît putearea focului arde, ca să strice
 43 roadele pămîntului celui nedirept. Pen-
 44 tru care, cu hrană îngerească ai hrănit pre
 45 norodul Tău, și pîine gata ai trimis lor den
 46 ceriu, fără osteneală, avînd toată dulceața
 47 și spre toată plăcuta gustare. Pentru că
 48 statul Tău, dulceața Ta cătră fii au arătat,
 49 iară spre pohta celui ce o mîncă, slujînd
 50 cine spre ce vrea, să premenii. Și zăpa-
 51 da și gheața răbda focul și nu să topiia, ca
 52 să conoască că pre ale vrăjmașilor roade
 53 au stricat focul, arzînd în grindină și în ploie
 54 strălucind; Și acesta iarăș, focul, ca să
 55 să hrănească dreptii, ș-au uitat putearea
 56 lui, Pentru că zidirea Ție, Celuia ce o ai
 57 făcut, slujînd, să tînde spre muncă asupra
 58 celor nedirepți, și slobozește spre facere
 59 de bine pentru ceia ce la Tine nădejuiesc.
 60 Pentru aceaea și atuncea, spre toate mutî-
 61 ndu-se, la cel de toate hrănitoriu al Tău daru
 62 slujește, cătră vrearea celor ce să roagă,
 63 Pentru ca să înveațe fiii Tăi, pre carii ai
 64 iubit, Doamne, că nu facerile roadelor
 65 hrănesc pre om, ce graiul Tău pre cei ce cred
 66 Ție îi ferește. Că cel ce de foc nu să stri-
 67 că, fieștecum de nemică, de rază a soarelui,

încălzindu-se, să topiia. Pentru ca cunos- 28
 cut să fie că trebuie a ajunge soarele spre
 mulțimita Ta și cătră răsăritul luminii să
 să roage Ție. Pentru că nădeajdea celui 29
 nemulțămitoriu ca o brumă de iarnă să va
 topi și va cură ca o apă de nici o treabă.

CAP XVII

1 Pentru că mari sînt judecățile Tale
 2 și cu nevoie povestite, pentru
 3 aceaea sufletele ceale necertate
 4 s-au rătăcit; Pentru că, soco-
 5 tind să asuprească limbă sfîntă,
 6 cei fără de leage—legații întunearecului,
 7 carei și noptii cei lungi s-au legat, închizî-
 8 ndu-se cu acoperămînturi—pribeagi zăcea
 9 cei veacinice mai nainte-conoștințe. Pen-
 10 tru că, gîndind a amăgi pre ceale ascunse
 11 păcate, cu neluminos al uitării acoperemînt
 12 s-au răsipit, înspăimîndu-se cu groază, și cu
 13 năluciri turburîndu-se. Pentru că nici fun-
 14 dul cel ascuns ce ținea pre ei îi păziia fără
 15 frică, ce sunete dărîmînd pre ei, împrejur
 16 răsuna, și năluciri posomorîte la obrazele
 17 ceale fără de rîs să iviia. Și nici o putere a
 18 focului biruia să lumineaze, nici ale stealelor
 19 strălucitele văpăi îngăduia a lumina pre ză-
 20 bavnică aceaea noapte, Ce să vedea la ei nu-
 21 mai foc grabnic, plin de frică, și, spărîndu-se
 22 de acea vedea ce nu să vedea, socotiiia mai
 23 reale ceale ce să văd. Și batjocurile meș-
 24 teșugului vrăjitoresc zăcea, și simeției cei
 25 preste înțelepciune era mustrare cu bat-
 26 jocură. Pentru că ceia ce să făgăduiesc
 27 a goni înfricoșările și turburările sufletului
 28 bolnav, aceștea teamere plină de rîs boliia.
 29 Pentru că, de nu-i înfricoșă pre ei nemică
 30 lucru turburătoriu, cu a jiganiilor treacere
 31 și cu șuierăturile celor tîrîtoare fiind buh-
 32 niți, periiia plini de frică, și de cel de necăi-
 33 rea fugit văzduh să lepăda a-l vedea. Pen-
 34 tru că fricos lucru e cînd singurăș răutatea
 35 mărturiseaște, vinuindu-se; Și pururea
 36 au luat ceale reale, țîindu-se cu știința,
 37 Pentru că nemică nu iaste frica, fără de nu-
 38 mai dare celor den cuget ajutoriri. Și,
 39 înlăuntru fiind, mai mică e așteptarea, mai
 40 mult socoteaște necunoștința vinii ceia ce
 41 dă munca. Iară aceia carii în cea neputin-
 42 ciosă adevărată noapte, care și den fundu-
 43 rile neputinciosului iadu au venit tot acelaș
 44 somnu dormindu, De o parte cu minu-
 45 nele nălucirelor să goniiia, și de altă parte
 46 cu a sufletului dare să slăbiia, pentru că
 47 fără de veaste lor și fără de nădeajde frică
 48 le-au venit. Și după aceasta oricarele
 49 era acolo, căzînd să păziia la cea fără
 50 de fier temniță închizîndu-se. Că au plu-
 51 gariu de era neștine, au păstoriu, sau den
 52 cei de la pustiire lucrători de trude, apucî-
 53 ndu-se mai nainte de cea cu greu suferință,
 54 nevoie aștepta, Pentru că cu un lanțu
 55 de-ntunearec toți s-au legat. Ori duh 19

șuierînd, au glasul pasărilor cel cu bun vier-
su de pre ramurile ceale dease, sau repeziș
de apă mergînd cu silă, sau lovitură cum-
plită de pietri surpate, cea nevăzută alerga-
re a dobitoacelor celor ce saltă, au glasul
cumplitelor hiară celor ce răcnesc i-au făcut
de au leșinat, au ceaea ce spre sine să frînge
den vale a munților răsulare, deznodată de
20 frică. Pentru că toată lumea cu luminată
lumină lumina și cu neîmpiedecate lucruri
21 să ținea, Și numai la aceia să întinse
noapte grea, chipul întunearecului celui ce
va să-i priimească pre ei, și lor își era mai
grei decît întunearecul.

CAP XVIII

1 **S**i la cuvioșii Tăi mare lumină era,
2 al căror glasul auzind și chipul
nevăzîndu-l, Căci dară și aceia
au pățimit, fericiia; și căci nu va-
tămă, fiindu mai nainte năpăstu-
iți, mulțemesc și, pentru ca să să petreacă,
3 să ruga. Pentru care, stîlpu de foc arză-
toriu, povățuitoriu cei necunoscute călători-
rii, și soare fără de stricăciune ai dat aceii
4 înstriinări iubitoare de cinste. Pentru că
vreadnici era aceia a se lipsi de lumină și a
să păzi întru-ntunearec ceia ce prea închiși
au păzit pre fiii Tăi, pren carii vrea cea ne-
stricată a legii lumină veacului să să dea.
5 Svătuindu-se ei să omoară pruncii celor cu-
vioș, și un fiu puindu-se și mîntuindu-se,
spre dovedeală ai luat cea de fii mulțime
a lor și totdeodată i-ai pierdut în apă tare.
6 Aceaea noapte s-au cunoscut mai nainte la
părinții noștri ca, — cu întemeiare știind
jurămînturile, întru care s-au încredințat —
7 să vor veseli. Și să priimi de cătră năro-
dul Tău mîntuirea dreptilor și a vrăjmași-
8 lor pierzare. Pentru că, în ce chip ai certat
pre cei împotrivnici, cu aceaea, pre noi che-
9 mînd, ne-ai mărit. Pentru că pre ascuns
jîrtvuia preacuvioșii fiii bunătăților și
leagea dumnezeirei într-un gîndu au pus,
aseamene acestora, și bunătăților și primej-
diilor să fie părtaș svinții, părinții dară
10 cîntînd înainte laude. Și în preajmă ră-
suna netocmita strigare vrăjmașilor și cu
11 jale să purta copiii plîngînd. Și cu cer-
tare robul cu stăpînul certîndu-se, și cel
den gloată cu împăratul unele pătimînd,
12 Și cu toți dempreună, toți cu un nume
de moarte, avea morți nenumărați, că nici
în groapă nu era destui cei vii, de vream
ce, într-o clipeală, cea mai cinstită facere
13 a lor să strică. Pentru că toate necre-
zîndu-le, pentru fărmeături, pre peirea
celor dentîiu născuți, mărturisiră nărod —
14 fiu lui Dumnezeu a fi. Pentru că
lina tăceare cuprinzînd toate și noap-

tea și cu a ei sîrguială mijlocind, Atotpu- 15
tearnicul Tău cuvînt den ceriu, den scaunele
împărătești, cumplit războinic la mijlocul
celui pierdut pămînt au sărit, Sabie ascu- 16
țită, nefățarnica Ta poruncă purtînd; și
stînd, împlu toate de moarte, și de ceriu să
atingea și sta pre pămînt. Atuncea îndată, 17
nălucirile viselor groznic îi turburără pre ei,
și înfricoșări stătura asupra lor nădejdute.
Și altul, aiurilea lepădîndu-se, jumătate 18
mort, arăta pentru care vină muriia. Pen- 19
tru că visele turburîndu-i pre ei, aceasta
au vestit mai nainte, ca să nu piară neștiind
20 pentru ce pătimesc rău. Și s-au atins și
de dreptii ispita morții, și dărîmare în
pustiu s-au făcut mulțimei; ce nu întru
mult rămase urgia. Pentru că grăbind 21
bărbatul nevinovat au dat războiu denainte,
arma slujbei lui — rugă, și a tămîiei curățenie
aducînd, stătu împotriva mîniei și sfirșit
puse primejdiei, arătînd că robul Tău iaste.
Și birui gloata nu cu vîrtutea trupului, nu 22
cu a armelor lucrare, ce cu cuvîntul pre Cel
ce munciia Îl supuse, jurămînturile părinți-
lor și făgăduințele pomenind. Pentru că, 23
fiind grămadă de morți căzuți unii preste
alții, la mijloc stînd, tăie urgia și despică
calea cea de cătră cei vii. Pentru că în 24
veșmint pînă în picioare era toată podoaba,
și a părinților mărire — pre săpătură de
piatră, cu patru rînduri; și mărimea Ta —
preste stema capului lui. La aceastea 25
veni cel ce pierdea, și de aceastea să spămîn-
tară, pentru că era numai sîngură ispita
urgiei destulă.

CAP XIX

1 **F**ără celor păgîni pînă la săvîrșit
nemilostivă mînie le stătu asupră,
2 Pentru că știia mai nainte ale lor
și ceale viitoare, căci ei, întorcîndu-
să ca să-i sloboază și cu sîrguială
petrecînd pre ei, să-i gonească, căindu-se.
3 Pentru că, încă în mină avînd plînsurile și
plîngînd la mormînturile morților, alt gînd
nebunesc au tras și, pre carii rugîndu-i i-au
scos, pre aceștea ca pre niște fugari îi gonii.
4 Pentru că-i trăgea pre ei cea vreadnică nevoie
spre acest săvîrșit, și celor ce s-au întîmplat
nepomenire au pus, ca să plinească cazna
cea ce lipsiia den muncile lor. Și norodul
5 Tău minunată călătorie să ispitească, iară
aceia streină moarte să afle. Pentru că
6 toată zidirea, întru al său fealiu, iarăș de
sus să închipuia, slujind la ale Tale porunci,
ca ai Tăi fii să să păzească nevătămați:
7 Norul umbriia tabăra; și den apa cea ce au
fost mai nainte uscatului pămînt izbucnire
să văzu; den Marea Roșie, cale neîmpiedeca-

- tă și cîmp cu pajește, den fortună silnică;
 8 Pren care toată limba trecu, cei ce cu a Ta
 mînă să acoperiră, vîzînd minunate minuni.
 9 Că, ca cail s-au păscut și ca miei au săltat,
 lăudînd pre Tine, Doamne, pre Cel ce i-ai
 10 mîntuit pre ei. Pentru că-ș aducea aminte
 încă de ceale den nemernicia lor, cum,
 în loc de nașterea vitelor, scosease pămîntul
 mușițe și, în loc de pești, izbucni riul mul-
 11 țime de broaște. Și la cea de apoi văzură
 12 și noao naștere de pasări, Căci, cu pohtă
 aducîndu-se mai nainte, cerșut-au mîncări
 de desfătare, pentru că spre mîngiare s-au
 suit lor de la mare prepelițe; și caznele la
 13 cei păcătoși veniră, Nu afară den seam-
 nele ce s-au făcut cu sila trăsnetelor, pentru
 că cu dreptate pătîmiia cu răutățile lor,
 pentru că și mai grea urîre de streini meș-
 terșugiră, pentru că ceia, pre cei ce nu știa,
 nu-i priimiia, fiind de față, iară aceștea pre
 14 făcătorii de bine streini îi supunea. Și
 nu numai, ce încă și au ce socoteală va fi
 lor, de vreme ce cu pizmă priimiia pre cei
 15 streini, Iară cei ce primiia cu praznice
 pre cei ce au fost părtaş la ale lor dreptăți,
 16 cu cumplite dureri au chinuit. Și s-au
 rănit și cu nevedearea, precum aceia la
 ușile dreptului, cînd cu nesfîrșit întunearec
 să cuprindea, fieștecarele ieșirea ușilor lui
 17 cerca. Pentru că, pren sine stihiiile împreu-
 nîndu-se, precum strunele la un canon
 schimbă numele cîntecului, rămîind pururea
 cu glas, care iaste a închipui cu amăruntul
 18 den vedearea celor ce s-au făcut. Pentru
 că ceale ce era ale uscatului spre ceale de
 apă să premeniia, și ceale plutite să muta
 19 pre pămînt. Focul au putut în apă, peste
 putearea sa, și apa stingătoarea ei puteare
 20 uita. Văpăile, de altă parte, n-au vește-
 jîit trupurile vitelor celor pre lesne strică-
 toare, care umbla împreună, nici topit, pre
 lesne topit, în chipul gheții, fealiul acei
 21 dumnezăiești hrane. Pentru că, întru
 toate, Doamne, ai mărit nărodul Tău
 și l-ai slăvit și nu l-ai trecut cu
 vedearea, în toată vremea,
 în tot locul stînd de
 față lîngă el.

